

պատասխանի եթէ խորհեսցի զնոցունց ընդ վարդապետս իւր յետ դարձին իւրոյ յԵրեւան, որ է աթոռն հայրապետական. եւ գրեսցէ ինձ զամենայն ի ժամանակի իւրում, զի խելամուտ եղէց ամենայն խնդրոց որ յիրսս հայիցին. զի չկարեմ, ասէ, անձամբ անձին վճիռ բերել զիրացս:

Այն զի ունիմք առիթս ուսուցանելոյ մանկուոյն Հայոց զլեզու մեր, մարթիմք ածել կրթել զնոսա ի սուրբ հաւատս մեր կաթողիկեայ եւ ի հրահանգս մեր. եւ զպտուղն զոր ոչ կարեմք կթել ի ծերոց, կթեսցուք ի մանկուոյն:

Խոնարհ եւ նուաստ ծառայ
Եղ. Դիմաս դէլլա Կրոջէ
անարժան Բոկոտն Կարմեղեան:

Ս. Ժողովը պատասխանելով Հ. Դիմասի այս եւ 25 Սեպտ. 1629 գրած թղթերուն՝ կը յորդորէ որ շարունակէ Հայոց կաթողիկոսին հետ մտերմական տեսակցութիւնները, բացատրէ անոր Քաղկեդոնի Ժողովոյն վարդապետութիւնը եւ հասու ընէ անոր ճշմարտութիւնը. ապա կ'աւելցնէ. «որովհետեւ, ինչպէս կը լսենք, Հայոց կաթողիկոսը բարոյսպէս շատ բարի անձնաւորութիւն է, կրնանք յուսալ թէ Աստուած պիտի ազդէ իւր աստուածային շնորհքովը անոր վրայ եւ պիտի լուսաւորէ ճանչնալու ճշմարտութիւնը»¹¹:

¹¹ Prop. Lettere volgari, an. 1631, vol. 11, f. 78.